

Eenmaal breekt de dag toch aan
dat wij uit elkander gaan.
Ik was bereid, wees daarom blij,
Huil dus niet, maar bid voor mij.

Dankbare herinnering aan

Johannes Josef ter Haar

echtgenoot van

MARIA CHRISTINA WEUSTHOF

Hij werd geboren op 4 oktober 1933 te Oldenzaal en is na een langdurige ziekte in het ziekenhuis te Oldenzaal overleden, na voorzien te zijn van het Sacrament der Ziekenzalving, Goede Vrijdag 13 april 1990. We hebben afscheid van hem genomen in de gezongen Eucharistieviering op woensdag 18 april 1990 in de parochiekerk van de H. Plechelmus te Rossum Ov. Daarna heeft de crematie plaats gehad te Usselo.

Als er ooit iemand, heel bewust en vol overgave, naar zijn dood is toegeleefd, dan is het wel deze altijd hartelijke, lieve man en zorgzame vader, Jan ter Haar. Getroffen door een longziekte moest hij telkens opnieuw iets prijsgeven van zijn leven aan de dood. Al ruim 20 jaar geleden heeft hij zijn werk moeten opgeven, het was de eerste inlevering van een stuk van zijn leven aan de dood.

Hij kon nog blijven temidden van zijn gezin dat hij altijd met zoveel liefde en zorg heeft omgeven. Dat stemde hem tot tevredenheid en vreugde. Zijn ontspanning vond hij in zijn hobby's: zijn kanaries, de natuur en het vissen. Met veel liefde en kennis verzorgde hij dagelijks zijn kanaries. Als het weer het enigszins toeliet ging hij met de auto en zijn geliefde hondje een ritje maken in de natuur en zat soms uren te vissen aan het kanaal. Zo heeft hij toch nog vele jaren gelukkig geleefd temidden van zijn gezin. De laatste 4 jaren van zijn leven waren een echte lijdensweg. Hij werd afhankelijk van anderen in zijn bewegingen en moest zijn leven verder doorbrengen

in een rolstoel. Weer moest hij een groot stuk van zijn leven afgeven aan de dood. Hij was blij dat Marietje met veel plezier de zorg voor zijn geliefde kanaries overnam. Zo kon hij er toch nog van genieten. Het koste hem eerst wel veel moeite zich te laten rondrijden in de rolstoel. De eerste keer zei hij: Marietje ga niet naar de Paaswake. Laten we wat gaan wandelen, nu zitten de mensen toch in de kerk. Hoe begrijpelijk en menselijk. Maar hij was heel gauw over deze schaamte heen en genoot er van onderweg een praatje te maken met vrienden, bekenden en kinderen.

Hij was blij en dankbaar dat hij het huwelijk van zijn 2 kinderen, Frank en Monique nog heeft mogen meemaken, ook al moest het huwelijk van Monique plaats vinden in de kapel van 't ziekenhuis terwille van hem.

De kracht en de moed om zijn lijdensweg tot het einde te volbrengen, zonder traan of klacht, vond hij in zijn oprecht en diep geloof. Samen met de Heer heeft hij zijn lijdensweg gevolgd. Samen ook met de Heer heeft hij voor het eerst geweed om zijn lijden en dood op Witte Donderdag, de dag voor zijn sterven. Hand in hand met de Heer Jezus is hij in alle rust en vrede gestorven op Goede Vrijdag. Jan, wij geloven vast dat je nu ook aan de hand van de Heer deelt in het leven van zijn Verrijzenis. Leef nu gelukkig in vrede bij de Heer.

Mijn allerliefste vrouw Marietje, bedankt voor je grenzeloze liefde. Mijn lijdensweg was ook jouw lijdensweg, maar onze liefde was sterker dan het lijden. Die ene rode roos waar ik je altijd om vroeg was voor mij het symbool van jouw altijd brandende en nabije liefde.

Mijn lieve kinderen, Frank en Andrea, Monique en Erich, en ook Frans, bedankt voor jullie liefde, hartelijkheid en trouwe bezoek. Leef gelukkig in jullie huwelijk en blijf een steun voor jullie onvergetelijke moeder en ook Frans.

Dank ook aan doktoren en verplegend personeel van het ziekenhuis te Oldenzaal voor jullie inzet en liefdevolle zorg om mijn lijden te verlichten.

Mijn laatste groet „Ajuus“.